

Sygn. akt:

POSTANOWIENIE

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KANCELARIA	
wpł. dnia	31. 01. 2017
L.dz.	L.zał. ....

Dnia 20 stycznia 2017r.

Sąd Rejonowy w Chojnicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Wyrwas

po rozpoznaniu na posiedzeniu w sprawie przeciwko R G

oskarżonemu o przestępstwo z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 178a§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

z urzędu na mocy art. 193 Konstytucji oraz art. 33 ust. 3 i art. 42 pkt 4 ustawy z dnia 30 listopada 2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym

postanawia

1. przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne: „Czy art. 42§4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 ze zm.), w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 541) jest zgodny z:

- art. 10 w związku z art. 175 ust. 1 Konstytucji,
- art. 45 ust. 1 Konstytucji,
- art. 31 ust. 3 Konstytucji

w zakresie, w jakim obliguje sąd do orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie skazania osoby prowadzącej pojazd za popełnienie przestępstwa z art. 178a§4 Kodeksu karnego w związku z art. 178a§1 Kodeksu karnego w sytuacji, gdy osoba ta była uprzednio skazana w warunkach określonych w art. 42§3 Kodeksu karnego?”.

2. zgłosić udział w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym wszczętym na skutek pytania prawnego opisanego w pkt 1.

Uzasadnienie:

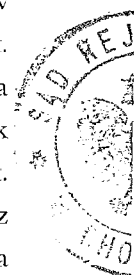
Przed Sądem Rejonowym w Chojnicach w sprawie ..... toczy się postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności karnej R G , oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 178a§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. Miało ono polegać na tym, że w dniu września 2015r. w C na ul. będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w C z dnia stycznia 2012r. w sprawie ..... za czyn z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 178a§1 k.k. i art. 244

k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę   pozbawienia wolności i przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od   marca 2012r. do   grudnia 2012r. części tej kary oraz w okresie obowiązywania orzeczonego tym wyrokiem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres   lat, będąc w stanie nietrzeźwości   mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował w ruchu lądowym motorowerem marki   o nr rej.

W dniach   kwietnia,   lipca i   września 2016r. odbyła się rozprawa, na ostatniej z nich zgodnie z treścią art. 405 k.p.k. przewodniczący zamknął przewód sądowy. W ramach udzielonego na mocy art. 406§1 k.p.k. głosu oskarżyciel publiczny wniósł o uznanie oskarżonego R   G   za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, wymierzenie kary ograniczenia wolności, orzeczenie środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego, a ponadto o orzeczenie środka karnego dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Abstrahując na tym etapie postępowania od ustalenia winy oskarżonego R   G   wskazać należy, iż niewątpliwie oskarżyciel publiczny wniósł o orzeczenie środka karnego dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na podstawie art. 42§4 Kodeksu karnego. Aktualna treść tego przepisu, obowiązująca od dnia 18 maja 2015r., została nadana na mocy art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Przepis ten stanowi obecnie, że sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie ponownego skazania osoby prowadzącej pojazd mechaniczny w warunkach określonych w § 3. Z kolei art. 42§3 k.k. przewiduje sytuację skazania sprawcy za przestępstwo z art. 178a§4 k.k., jak również sytuację, gdy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 173, którego następstwem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, albo w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 177§2 lub w art. 355§2 był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia. Przepis ten w poprzednim brzmieniu, obowiązującym od dnia 15 lipca 2000r. do 17 maja 2015r. przewidywał orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze w przypadku ponownego skazania osoby prowadzącej pojazd mechaniczny w warunkach określonych w §3 art. 42 k.k. Przed 15 lipca 2000r. Kodeks karny nie znał środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów na zawsze (ewentualnie dożywotnio - zgodnie z obecnym brzmieniem przepisu).

W toku rozpoznawania sprawy Sąd Rejonowy w Chojnicach powziął wątpliwość, czy powyższy przepis art. 42§4 Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od dnia 18 maja 2015r. jest zgodny z art. 10 w zw. z art. 175 ust. 1 Konstytucji oraz z art. 45 ust. 1 Konstytucji, jak również z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Wątpliwości te ograniczone są do zgodności art. 42§4 k.k. z powyższymi przepisami Konstytucji tylko w zakresie, w jakim sąd zobligowany jest orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przez sprawcę przestępstwa z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 178a§1 k.k. w sytuacji, gdy osoba ta była uprzednio skazana za jedno z przestępstw wymienionych w art. 42§3 k.k. Wątpliwości te zatem nie dotyczą sytuacji, gdy sąd orzeka taki środek karny w przypadku popełnienia przez sprawcę, uprzednio skazanego w warunkach określonych

w art. 42§3 k.k., innego przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji związanego dodatkowo z prowadzeniem pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Zresztą w niniejszej sprawie pytanie prawne musi zostać ograniczone do przedstawienia tylko takich wątpliwości, albowiem jak wynika z art. 193 Konstytucji – sąd może zwrócić się do Trybunału Konstytucyjnego co do zgodności przepisu ustawy z Konstytucją, gdy od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem. Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy prowadzonej przeciwko oskarżonemu R G zależy od odpowiedzi na pytanie ograniczone tylko do zastosowania art. 42§4 k.k. w razie skazania za przestępstwo z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 178a§1 k.k. osoby uprzednio już skazanej w warunkach określonych w art. 42§3 k.k.

Wątpliwości Sądu Rejonowego w Chojnicach co do zgodności z określonymi powyżej przepisami Konstytucji przepisu art. 42§4 k.k. w zakresie obejmującym skazanie za przestępstwo z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 178a§1 k.k. powstały z przyczyn wskazanych poniżej.

Do ustawodawcy należy określenie, jakie zachowania stanowią czyn zabroniony pod groźbą kary, a także ustalenie związanych z tym sankcji w postaci kar, a także środków karnych. Ustawodawca może zatem uznać, że kolejne popełnienie tego samego przestępstwa będzie wypełniać znamiona typu czynu zabronionego zagrożonego surowszą sankcją. Tak jest właśnie w przypadku czynu polegającego na prowadzeniu w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Podstawowy typ takiego czynu zabronionego wskazany jest w art. 178a§1 k.k., który przewiduje stosunkowo łagodną sankcję w postaci kary grzywny, kary ograniczenia wolności albo kary pozbawienia wolności do 2 lat. Jeżeli jednak sprawca dopuszcza się takiego czynu w sytuacji, gdy był już wcześniej prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 178a§1 k.k., to podlega odpowiedzialności karnej za przestępstwo przewidziane w art. 178a§4 k.k., które przewiduje tylko jeden rodzaj kary – karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Co więcej, z woli ustawodawcy wyrażonej w art. 69§4 k.k. warunkowe zawieszenie wymierzonej sprawcy kary pozbawienia wolności co do zasady jest wyłączone, albowiem przepis ten stanowi, że warunkowe zawieszenie wykonania kary może nastąpić jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

Z powyższego wynika, że ustawodawca uznał, iż osoby prowadzące po raz kolejny pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości powinny spotkać się ze znacznie surowszą reakcją karną, aniżeli sprawca przestępstwa z art. 178a§1 k.k. Taka jest dozwolona swoboda ustawodawcy, który co do zasady jest uprawniony do kształtowania polityki karnej poprzez penalizację (a czasami depenalizację) określonego zachowania.

Jednakże, swoboda ustawodawcy nie tylko w zakresie decyzji o penalizacji określonych zachowań, lecz także w zakresie decyzji o rodzaju i wysokości sankcji karnych, nie może naruszać zasad wyrażonych w Konstytucji, odnoszących się w szczególności do trójpodziału władzy, niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Ponadto, takie decyzje ustawodawcy nie mogą w sposób sprzeczny z Konstytucją ingerować w prawa i wolności obywatelskie.

Zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 Konstytucji – ustroj Rzeczypospolitej Polskiej opiera się na podziale i równowadze władzy ustawodawczej, władzy wykonawczej i władzy sądowniczej. Jak wynika zaś z art. 10 ust. 2 Konstytucji – władzę sądowniczą sprawują sądy i trybunały, przy czym co do zasady sądy powszechne, co wynika z art. 177 Konstytucji.

Ustawodawca w Kodeksie karnym stworzył normy generalno-abstrakcyjne, a więc odnoszące się do nieokreślonej liczby adresatów oraz do nieokreślonej liczby sytuacji. Sprawowanie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych polega na zastosowaniu wobec osoby oskarżonej normy indywidualno-konkretnej. Zadaniem Sądu jest zatem nie tylko ustalenie, na podstawie przeprowadzonych dowodów, czy zachowanie danej osoby wypełniło znamiona danego typu czynu zabronionego, lecz także właściwe zastosowanie sankcji. W polskim porządku prawnym zdecydowana większość sankcji przewidziana w przepisach statuujących dane typy czynów zabronionych, ma charakter sankcji względnie oznaczonych, a więc ustawodawca wskazuje w treści przepisu, jaki rodzaj sankcji może zostać zastosowany i w jakich granicach ilościowych. Wynika to z faktu, że indywidualne czyny konkretnych osób, aczkolwiek wypełniające znamiona tego samego typu czynu zabronionego, cechują się różnym stopniem społecznej szkodliwości, sprawcy działają z różnym stopniem winy, inne są ich właściwości i warunki osobiste. Wszystkie te okoliczności wpływają na wymiar kary. Zatem trafny wymiar kary może nastąpić tylko wówczas, gdy ustawodawca pozostawia sędziemu taką możliwość wyboru, o ile nie zawsze rodzaju kary, to chociaż ilościowego jej określenia, a więc określenia jej wysokości w przypadku kary pozbawienia wolności, czy też innych elementów, jak na przykład liczby godzin nieodpłatnej, kontrolowanej pracy społecznie użytecznej w przypadku wymierzenia kary ograniczenia wolności. W konsekwencji uznać należy, iż stosowanie przez ustawodawcę sankcji bezwzględnie oznaczonej sprzeczne jest z zasadą trójpodziału władzy określoną w art. 10 ust. 1 Konstytucji i narusza zasadę wymierzania sprawiedliwości przez sądy, wyrażoną w art. 175 ust. 1 Konstytucji. W przypadku sankcji bezwzględnie oznaczonej rola sądu i sędziego sprowadza się tylko do subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod obowiązującą normę prawa karnego, z automatyczną koniecznością orzeczenia kary lub środka karnego oznaczonego w bezwzględny sposób przez ustawodawcę. Zatem nie dochodzi do sprawowania wymiaru sprawiedliwości w tym elemencie, tj. w części dotyczącej zastosowania sankcji. W istocie w zakresie tego elementu w takiej sytuacji wymiar sprawiedliwości wykonuje ustawodawca, który nie może przecież odnieść się indywidualnie do sytuacji konkretnej osoby oskarżonej o popełnienie przestępstwa.

Zgodnie z treścią art. 53§1 k.k. – sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych ustawą (...). Z oczywistych względów przepis ten odnosi się także do wymiaru środka karnego. Ustawodawca nie przewidział granic tego środka karnego w przypadku popełnienia przez sprawcę przestępstwa z art. 178a§4 k.k., w przypadku uprzedniego skazania w warunkach określonych w art. 42§3 k.k., przy czym chodzi tu zarówno o granice co do czasu trwania środka (tylko dożywotnio), jak i co do jego treści (tylko wszelkie pojazdy mechaniczne).

Powyższe okoliczności wskazują na możliwość naruszenia przez art. 42§4 k.k., w zakresie dotyczącym sytuacji skazania za przestępstwo z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 178a§1 k.k. popełnione przez sprawcę uprzednio skazanego w warunkach określonych w art. 42§3 k.k., także art. 45 ust. 1 Konstytucji. Stanowi on, że każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Sprawiedliwe rozpatrzenie sprawy oznacza także trafne zastosowanie sankcji karnej, zgodnie z regułami wyrażonymi w art. 53§1 i 2 k.k. Nie sposób tymczasem uznać, aby przewidziana przez ustawodawcę sankcja bezwzględnie oznaczona spełniała taki warunek w każdej indywidualnej sprawie każdej osoby oskarżonej o popełnienie przestępstwa z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 178a§1 k.k. Może zatem realnie zdarzyć się, że orzeczenie wobec sprawcy takiego przestępstwa zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio naruszać będzie wymóg sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy. Wymiar kary lub środka karnego niewątpliwie jest elementem rozpatrzenia sprawy, obok ustalenia faktu popełnienia przestępstwa i jego kwalifikacji prawnej.

Sankcja karna nie może przekraczać stopnia winy sprawcy, co wynika z art. 53§1 k.k. Ta ograniczająca funkcja winy może doznać naruszenia w sytuacji konieczności zastosowania sankcji bezwzględnie oznaczonej. Ustalenie i ocena okoliczności odnoszących się do stopnia winy sprawcy należy do wyłącznej kompetencji sądu i nie może być zastąpiona bezwzględnie określoną regułą ustanowioną przez ustawodawcę w sposób generalno-abstrakcyjny.

Sąd Rejonowy w Chojnicach dostrzega także możliwość uznania niezgodności art. 42§4 k.k. w zakresie, w jakim dotyczy sytuacji skazania za przestępstwo z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 178a§1 k.k. sprawcy uprzednio skazanego w warunkach określonych w art. 42§3 k.k., z art. 31 ust. 3 Konstytucji, który stanowi, że ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.

Niewątpliwie jedną z wolności człowieka jest możliwość swobodnego przemieszczania się. Orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych pośrednio narusza tę wolność. Osoba, wobec której taki zakaz orzeczono, wprawdzie nadal ma możliwość swobodnego poruszania się i podróżowania, jednakże w dobie powszechnej dostępności pojazdów mechanicznych to właśnie one służą w najpełniejszy sposób do realizacji tak rozumianej wolności. Zatem osoba, wobec której orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, zostaje w istotny sposób ograniczona w możliwości poruszania się, jej wolność w tym zakresie doznaje poważnego uszczerbku. Sąd nie neguje, że w określonych przypadkach, związanych z popełnieniem przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, możliwe i zasadne jest orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów. Jednakże możliwość taka, a zwłaszcza obligatoryjność orzeczenia takiego środka karnego, powinna być zarezerwowana do przypadków istotnych, poważnych. W przeciwnym wypadku dochodzi bowiem do nieuzasadnionej ingerencji w sferę wolności jednostki.

Odnosząc się jeszcze zbiorczo do przewidzianego w art. 42§4 k.k. obligatoryjnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio wskazać należy, iż ustawodawca mocą tego przepisu nakazał jego stosowanie zarówno w przypadku popełnienia poważnych przestępstw materialnych (skutkowych), jak i w przypadku zaistnienia przestępstwa formalnego (bezsukrowego). Przestępstwo z art. 178a§4 k.k. ma charakter formalny, nie jest znamienne skutkiem. W razie jego popełnienia nie dochodzi do bezpośredniego naruszenia dobra prawnego żadnej osoby, a więc zgodnie z definicją zawartą w art. 49§1 k.p.k. – żadna osoba nie może być pokrzywdzona popełnieniem przestępstwa, które kwalifikowane jest tylko z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 178a§1 k.k. Ustawodawca wprowadzając obligatoryjne orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio zrównał zatem w zakresie zastosowania środka karnego przestępstwa, których skutkiem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na zdrowiu, z przestępstwem, które nie narusza bezpośrednio dobra prawnego żadnej osoby. Co więcej, przepis art. 42§4 k.k. ma mieć zastosowanie także do osoby, która uprzednio została skazana tylko za przestępstwo formalne z art. 178a§4 k.k. Zatem obligatoryjne orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio dotyczyć będzie osoby, która dopuściła się trzech bezskutkowych przestępstw polegających na prowadzeniu jakiegokolwiek pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Bezwzględne orzekanie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio może prowadzić do zbyt surowej represji karnej, nie znajdującej właściwego uzasadnienia w okolicznościach konkretnej sprawy. Możliwa jest na przykład sytuacja, gdy dana osoba prowadziła motorower rzadko uczęszczaną drogą gruntową znajdując się w stanie nietrzeźwości o niewielkim stężeniu alkoholu, została skazana za przestępstwo z art. 178a§1 k.k., następnie dopuszcza się ponownie takiego przestępstwa, a po długim okresie czasu, lecz jeszcze przed zatarciem skazania, dopuszcza się trzeci raz podobnego czynu. W takim przypadku ustawodawca nakazuje sądowi orzekającemu, aby orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Tymczasem orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów jakiegokolwiek rodzaju, nie tylko mechanicznych i nawet na okres liczony jedynie w latach, a nie dożywotnio, nie jest obligatoryjne w przypadku sprawcy, który kilkakrotnie dopuścił się ciężkich przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (np. z art. 177§2 k.k.), rażąco naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, lecz w czasie popełnienia tych czynów nie był w stanie nietrzeźwości.

Orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio na podstawie kwestionowanego przepisu wywołuje także taki skutek, że nie dojdzie do zatarcia skazania. Jak wynika bowiem z art. 107§6 k.k. – jeżeli orzeczono środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed jego wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem jego wykonania. Zatem osoba skazana za przestępstwo z art. 178a§4 k.k., będąca uprzednio skazana w warunkach określonych w art. 42§3 k.k., wobec której orzeczono środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, do końca swojego życia figurować będzie w rejestrze osób

skazanych za przestępstwo umyślne. Z tą okolicznością związane są różne ograniczenia, np. związane z możliwością wykonywania określonych zawodów. W tym kontekście bez porównania korzystniejsza jest sytuacja osoby skazanej na przykład za poważne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, która po kilku latach uznawana będzie za osobę niekaraną, stosownie do treści art. 106 k.k.

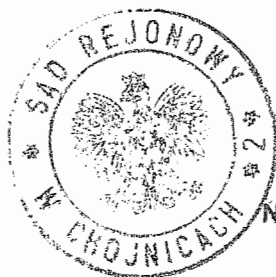
Reasumując – zastrzeżenia konstytucyjne w kontekście wyżej wskazanych przepisów Konstytucji budzi obligatoryjność orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów zarówno z uwagi na wskazanie przez ustawodawcę, że chodzi o wszelkie pojazdy, jak i z uwagi na określenie dożywotniego czasu trwania tego środka karnego. Sąd sprawując wymiar sprawiedliwości został pozbawiony możliwości ustalenia, jaki okres trwania tego środka karnego jest właściwy oraz jakiego rodzaju pojazdów mechanicznych powinien dotyczyć.

Sąd zwracający się z niniejszym pytaniem prawnym ma na uwadze, że w przypadku orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio zastosowanie może znaleźć art. 84§2a k.k., zgodnie z którym – jeżeli środek karny orzeczony został dożywotnio, sąd może uznać go za wykonany, jeżeli skazany przestrzegał porządku prawnego i nie zachodzi obawa ponownego popełnienia przestępstwa podobnego do tego, za które orzeczono środek karny, a środek karny był w stosunku do skazanego wykonywany przynajmniej przez 15 lat. Przepis ten nie niweczy zastrzeżeń co do konstytucyjności przepisu art. 42§4 k.k. Znajduje on bowiem zastosowanie nie na etapie orzekania takiego środka karnego, ale na etapie jego wykonywania. Ponadto, Sąd może jedynie uznać ten środek karny za wykonany, nie ma zatem takiego obowiązku nawet wówczas, gdyby zostały spełnione przesłanki określone w tym przepisie.

Spełniając wymóg określony w art. 52 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym Sąd Rejonowy w Chojnicach wyjaśnia, że odpowiedź na pytanie prawne przedstawione niniejszym postanowieniem ma kluczowe znaczenie dla zakresu ewentualnej odpowiedzialności karnej oskarżonego R G , gdyby został on uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

Sąd wskazuje, że uczestnikiem postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym jest Sejm, jako organ, który wydał akt normatywny objęty pytaniem prawnym.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność
Sekretarz Sądowy